

Borbarátok 7x7 49 birtokleírás

írta: Alkonyi László

Ha létezik hősiesség a vincellérkedésben, akkor azt ne Tokaj-hegyalján, ne Villányban, Egerben, Szekszárdon, vagy a Balaton partján keressék. Menjenek el inkább Ásotthalomra, és látogassák meg Somodi Sándor birtokát. Az Alföld déli szegletében, apró falvak és a tanyavilág mezsgyéjén, a futóhomok felett és a nagy téli fagyok alatt szőlőt művelni sokkal nagyobb vállalás, mint nagy reményű termőhelyeken, borrajongók gyűrűjében a világhírben bizakodni.

Akkor mégis, miért csinálja ezt valaki? A nagyobb tapasztalattal rendelkező borisszák most bizonyára felidézik az örökbecsű igazságot, miszerint, - ha valaki szőlőt akar telepíteni, biztosan nem az Alföld mellett fog dönteni, ám ha az Alföldön kell valamit telepítenie, akkor biztosan a szőlőt fogja választani. Ennél a bölcsességnél azonban sokkal mélyebben gyökeredzik Somodi Sándor heroizmusa: a lehető legjobb értelemben vett röghöz kötöttségből.

Sokan és sokszor elmondják, hogy közgazdasági szempontból mennyire nagy veszteséget okoz a magyar emberek rugalmatlansága, mivel nem hajlandók elhagyni szűkebb lakhelyüket, és a munkakereslet után vonulva átköltözni az ország másik felébe. A panasz a kifordított igazság! Mert létezhet-e annál nagyobb ereje egy társadalomnak, minthogy tagjai boldogulásukat saját környezetük művelésében keresik, s a rövid távú jövedelem többlet kedvéért sem hagyják el otthonukat? Lehet-e értékes dolgokat létrehozni ott, ahol némi életszínvonal-emelkedés kedvéért a lakosság mindent hajlamos feladni?

Valóban az a haladó magatartás, ha az emberek elkerülik az igazi kihívásokat, és a menekülésben keresik a kiutat? Aligha. Hát ezért annyira fontos, hogy mindig legyenek emberek, akik nem adják fel a tájat, akik hisznek szépségében, s hogy azt csak benne dolgozva szabad faggatni. Ők a végvárak, akik egyik kezükkel a természetben, a másikkal a társadalomba kapaszkodva, utolsó erejükkel is összetartják őket, nehogy elszakadjanak egymástól - mert akkor valami helyrehozhatatlan következik be.

Borosan fogalmazva: akkor is az Alföldön járunk, ha utunkon csak osztrák szalámit ehetünk spanyol paradicsommal és új-zélandi borral, és akkor is, ha helyben sült cipót, csabai kolbásszal, szegedi paprikával és ásotthalmi borral falatozhatunk. Mindkétszer az „Alföld”-ről beszélünk, csak

éppen az első esetben az Alföld személytelen földrajzi név, az utóbbiban szorosan hozzánk tartozó kultúra.

Somodi Sándor annak ellenére építi a birtokát, hogy Ásotthalom Magyarország sem turisztikai, sem borászati térképén nem szerepel a kiemelt helyek között - egyenlőre. Termékeivel nehezen jut be a kereskedelembe, a helyi felvevőpiac pedig messze nem olyan erős, mint hazánk idegenforgalmi központjaiban. A fejlesztés így aztán sokkal lassabban halad. A formálódó, könnyed, illatos borstílushoz szükséges technológiához szükséges pénz sem olyan gyorsan áll a házhoz, mint a szerencsésebb borvidékeken. Az acéltartályok már dolgoznak, a hűtést még vízfűgőny végzi. A kellemes, kedves Somodi-borok évről-évre szebbek: az Alföld déli határán járva el ne felejtsek, hogy ezek is a tájhoz tartoznak.